

Oncurfus creditorum, vox horrida et noua quidem, sed res antiquissima, ac pro dolor, nostris hisce temporibus aequae ac latrocinia et furta manifesta vsitatissima, vt, nisi hostium inuasiones, vel calamitates bellicas vel pestilentiam excipias, nullum maius, et reipublicae magis nociuum malum nominari queat. Decoquere, grande aes alienum constare, non soluendo esse, foro bonisque cedere, conturbare rationes, hodie non amplius ignominiosum censetur, et quod a iudaëis inter merita referri consuevit, si vel vnicum christianorum decipiant, id gloriosum et iucundum christianis, si centenis plures christianos circumuenerint, iisdemque maximam bonorum iacturam attulerint. Vatiniano odio malitiosos illos decoctores persecutum fuisse *TULLIVM*, cognoscimus ex eius oratione *pro QVINTIO Cap. XV.* qui, si fieri posset, e numero viuorum eosdem exturbaret, et propter vitam turpem, ne morti quidem honestae locum relinqueret. Quae eius verba, quamuis ex mente commentatorum, in primis *GRAEVI ap. Verburg. num. 76.* nimis dura et Cicerone indigna, adeoque inanem sententiam verborumque strepitum continere videantur, tamen mores seculi quotidie

tidie in peius ruentes, et crescens indies malitia hominum, fraudandique artes mirifice excogitatae, si non furcam, fustium ictum, signum in fronte, quam deposuerunt, postulant; damnandi ad opus publicum, quod in lanionem quendam Dresdae nouissime statutum fuisse poenae genus laeto animo percepimus; notandi infamia; vestitu necessario cum dedecore coniuncto, et insigniore adhuc quam flauo illo pileo iisdem in legibus prouincialibus iam assignato, per totam vitam ignominiosam, vt IUSTINIANVS *Nou. CXXXV. Pr.* loqui amat, incedere debent, vt a quolibet statim cognosci et digito monstrari possent. Inter saluberrimas illas sanctiones poenales, quibus Augustissimus Augustus, gloriosae memoriae, Saxoniam suam a variis calamitatibus tutari summa cum sollicitudine laborauit, eminet Mandatum contra Bancruptores anno vigesimo quarto huius seculi emissum, cui iungi meretur illud aduersus raptores et fures, non enim sunt separandi, quos nocendi studium et damnandum vitae genus coniungit. Dolendum saltem, quod astutia debitorum et blanda indulgentia inferiorum iudicum vim atque efficaciam legis saepius impediunt, remorasque iniiciant. At variis itidem fatis et ambiguitatibus subiacet iudicium illud vniuersale, quod concurrentibus pluribus creditoribus formari solet, et iusti quidem plurium hac de re extant tractatus, sed et ista procedendi ratio ne quidem in hunc diem quoad quaestio-

nes iuris aequae ac facti in tutum collocata, verum
variis adhuc inuoluta difficultatibus, ut filo ariad-
neo opus sit. Memini ANTONIVM quendam
A MARA vel potius qui sub isto nomine latuit,
D. AELIAM SCHNEGASSE sibi id arrogasse ac an-
no 1689. peculiari tractatu, in quo, quemadmodum
rubrum tituli indicat, sibi soli placuit, CARPZO-
VIUM, MEVIVM, GAILIVM, STRVIVM aliosque
qui antea de concursu creditorum et eorum iuribus
scripserunt, stilo saepius amaro perstrinxisse, eosdem-
que erroris redarguisse. Sed *Collectores Actorum
Erud. Lips.* cum eodem anno *Mense Julio* hunc li-
brum recenserent, iam monuerunt, verendum esse
non sine ratione, haud paucos fore, qui cum magnis
istis viris sic ex eius sententia errare, quam cum auto-
re hoc secus sentire fatius ducant. His quidem eo-
dem anno bellum chartaceum indixit, sed istud mo-
deste declinarunt, *Mense Decembr. circ. fin.*, nihil
dissimulando, quod ad eundem conuincendum per-
tinere poterat. An vero grates illas haud exiguas,
quas ob bene merita in rem literariam collata a po-
steritate sibi exposcebat, aut saltem pollicebatur, lar-
ga messe consecutus fuerit, valde dubitamus. Iam
olim FRANCISCVS SALGADO DE SOMOZA in
regali cancellaria Vallisoleana Senator, integro vo-
lumine labyrinthum creditorum concurrentium
ad litem per debitorem communem inter illos caus-
fatam extricare annis fuit; Dn. LEYSERVS
etiam

etiam *Med. ad π. Vol. VII. Specim. CCCCLXXX.*
et seq. med. Scyllam & charybdin scopulos infestos,
quibus bonorum naufragia culpa vel dolo magistratuum
et curatorum in concursibus facta sunt, et quotidie
fiunt tot, quot nauium in siculo freto, exposuit.
Sed nondum diebus halcyoniis in foro fruimur.
Supersunt adhuc variantes Doctorum opiniones,
ex quo momento temporis concursus creditorum
initium capiat; quo ordine locandi sint creditores;
an et quatenus vsurae vna cum sorte in eadem
classe adiudicandae; an probato debito ex instru-
mento guarentigionato, exceptiones illiquidae
admittendae, aut potius ad separatam actionem
remittendae, aut, quod mihi perinde videtur, plane
denegandae; vna cum centum aliis, inprimis circa
subhastationes dubiis quaestionibus, quarum dissen-
su Collegiorum dubia decisio, afflictis iam creditoribus,
nouas addere solet afflictiones, quibus pro parte
in salutem ciuium et subditorum obuiam itum et
medela quaesita in *Ord. Process. Sax. recogn.* Maxime
vero, cum inter grauissima iudiciorum maturandorum
impedimenta, remedia suspensiuua et deuolutiuua,
quibus nisi limites ponantur, parum proficiet reliqua
coarctasse, emineant, e reduxit *Potentissimus*,
eadem in processu concursus a sententia interlocutoria
prorsus denegare, a sententia definitiuua vel mixta
vero ad parcendos sumtus et accelerandum processum
soli prouocationi, exclusa leuerratione

ratione locum relinquere; quanquam *Tit. XXXV.*
§. 9. facultas leuterandi nominatenus in concursibus creditorum concessa videatur, hoc tamen cum moderamine, vt, si contra sententiam in concursibus creditorum publicatam, ab vna alteraue parte remedium suspensiuum, puta leutationem, ab altera vero deuolutiuum interponatur, iudex antequam arbitrium de recipienda vel reiicienda leutatione interponat, ante omnia relationem vna cum actis, ad iudicem ad quem emittat, iniecta mentione interpositae leutationis, qui admissa appellatione, leutationem, si eiusdem grauaminibus pondus aliquod inesse deprehendat in appellationem mutare, et de vtroque remedio, simultaneo processu coniunctim pronunciare potest. De quo vero casu hic locus accipiendus fit, cum in priore vsus leutationis absque discrimine sit prohibitus, interpretatione nostra definire non audemus. Nec cuiquam creditorum autor extiterim, vt leutationis beneficio vnquam vtatur, siue designatoria vel alia quaecunque sententia, siue decretum distributionis publicetur, remque aleae plenissimam suscipiat, potius tutissima regiaque via, electa pura appellatione sibi prospiciat. Igitur eo maiori cura ac studio perlegenda acta, quae ad Collegia ICtorum transmittuntur in eiusmodi causis, et si vnquam fides ac industria referentium desideratur, certe ad extremum gradum diligentiae tenebuntur vbi sententia designatoria ferenda,

renda, in qua fata creditorum dispensantur, et cuilibet locus quo solutionem expectare vel a iure petendi remoueri debet, assignatur, nec indulgendum si fortassis temporis quis rationem habere, sibi que ac Collegis persuadere velit, nullum sibi dubium subnatum fuisse, nam in reliquis adscriptis sibi actis eadem cum conuictione iudicium suum proferre potest et debet, nihilominus de eo quid pronuncian- dum sit, assensum reliquorum expectat et exoptat, cur non etiam in reliquis praesertim tanti praeiudicii, et cum sapientissime cautum sit in *Em. Ord. Proc. ad Tit. XXXIV. §. 2.* quod singulorum doctorem responsis vis sententiae tribui non debeat. Hinc saepius iustae exaudiuntur querelae, quale exemplum mihi his ipsis diebus e Lusatia, ubi nondum recognita Ordinatio Processus recepta, obuenit a Senatu S. in C. G. concursu, nostro ordini exhibitum, ubi aliquot leuiterationes contra sententiam designatoriam interpositae, in qua aliqui, quibus ex imposito arresto ius prioritatis compete- bat plane omitti, circa aliorum nomina, et quantitates debitas errores commissi, quos iure quasi postliminii ad suas classes loco congruo reuocauimus et multa alia quae in artea aliunde petita sententia irreperant, correximus. Sed nominandi sunt Iuue- nes nobilissimi et doctissimi:

Dn. CA-

- Dn. CAROLVS FRIDERICVS EBER-
 HARD, Martisb.
 Dn. CONRADVS CHRISTOPHORVS
 KVNHARDVS, Klepzig. Misn.
 Dn. IVSTVS GVILIELMVS ERICVS
 IVNCKERVS, Ifenac. Thur.
 Dn. FRIDERICVS AVGVSTVS STRIE-
 BE, Reichenb. Varisc.
 Dn. IO. GEORGIVS PEZSCH, Martisb.
 Dn. CHRISTIANVS GOTTLOB FLEI-
 SCHER, Zschopau. Misn.
 Dn. GOTTLIEB GVIL. SALOMO, Brenenf.
 Dn. CHRISTOPHORVS FRIDERICVS
 GVLDEN, Schneeberg.
 Dn. ERNESTVS HENR. MYLIVS, Lipf.
 Dn. DIETRICVS HENR. SCHELLEN-
 BERG, Dresd.
 Dn. IO. CHRISTOPH. BRAVN, Plau. Var.
 Dn. MAVRITIVS FRIDERICVS BAL-
 DVINVS, Meineweh. Misn.

qui more hactenus consueto, ex Pandectis, a Lib. XIII.
 vsque ad librum XXIX. a Ludouici descriptum, re-
 spondendo et opponendo, ordine quo hic sequuntur,
 diebus publice indicendis disputabunt, quibus confi-
 stibus vt numerosa Commilitonum concio adfit, eos-
 dem humanissime inuitatos cupimus. Dab. Lipsiae
 Dom. XXII. p. Trin. A. S. R. M DCC XXXVI.

LITERIS IO. CHRISTIANI LANGENHEMIL

Leipzig, Diss., 1736

ULB Halle
004 824 970

3

f

TA → OL nur 1 Stück an

TORI BENEVOLO

S. P. D.

**IOANNES FLORENS
RIVINVS, P. P.**

1736, 20.

H. D. Grath

